

DOHODOVÝ MÍR NENÍ MOŽNÝ, PRAVÍ NĚMEC DR. ROSENMEIER.

Dohodový mír s Německem není možný, praví sám německý publicista dr. Rosenmeier, jenž bojoval dříve proti německé vládě a musel přehodit do Švýcarska, kde dnes bydlí se svou rodinou...

dohodě s Německem, poněvadž celý Německo, nejen snad vláda, je pro uzavření německého míru strana junckerů a dynastií, nžbrž celý národ, jenž bojuje za německý mír.

DŮLEŽITÉ PORADY O OSUDU RAKOUSKA

Vpřední době konaly se v Paříži a Londýně dvě velice důležité diplomatické konference spojeneckých států, na nichž učiněna rozhodnutí dalekosáhlého významu o dalším průběhu války a zejména též o osudu rakouských národů.

Konference pařížská, zahájená 25. července za účasti zástupců Francie, Anglie, Itálie, Ruska, Srbska, Rumunska, Řecka a Spojených států, týkala se především otázek balkánských a vydána též o zřehdu její zpráva dosti neurčitě, která v ústředních mocnostech a zejména v Rakousku vzbudila různé naděje.

Spojenecké mocnosti, pravilo se v oficiální zprávě, sjednotí se pevněji než kdysi před tím v obranu práva národů, zejména na poloostrově balkánském, jsou odhodlány neškodit zbraní dříve, dokud nedosáhnou cíle, kterých v jejich očích má přednost před všemi ostatními, dokud totiž neucíní neumožní opakování se takového zločiného útoku, jaký podnikl na svou zodpovědnost, imperialismus ústředních mocností.

Formule tato vyvolala ve Vídni jisté uspokojení svou neurčitostí tím spíše, že téměř současně Lord Robert Cecil, podtajník anglického zahraničního úřadu pronesl v londýnské sněmovně řeč, ve které prohlásil, že Rakousko není lidem nepřítel Anglie.

Za těchto okolností mělo se za to, že i londýnské diplomatické porady, jež i londýnské dopadnutí než příznivě pro Rakousko, které ústy svého oficiálního žurnalisty ve "Fremdenblattu" neokřtěté požalo již nabízet se Anglii jako prostředník k míru.

Dle této ručové nálady Rakouské diplomacie vpadla jak blesková rána prohlášení jež po skončení londýnské konference učinil na banku Srbské Společnosti v Londýně ministrský předseda srbský Pašić za přítomnosti Lloyd George, Roberta Cečila a jiných vynikajících statistiků anglických a z kterých je vidět, že Dohoda nikdy nebyla vzdálenější stanoviska vídeňské diplomacie, jež pokládá otázku Jihošlovanskou a českoslovanskou za vnitřní problémy rakouské.

Čestného míru bude dosaženo, prohlásil Pašić, až všechny národy, které jsou pod rakousko-německým jhem, budou osvobozeny, a to, aby Francie obdržela Etsasko-Lotrinsko, aby Itálie dovršila svou jednotu, aby Srbové Chorvati a Slováci byli sjednoceni stejně jako Rumuni a jako Češi ve v Slováci. Je třeba, aby otázka polská byla rozřešena. Jednou z úkolů vybudování Evropy bude umožnit bezpečný mír ve svobodě a rovnosti velikých a malých národů.

Problémami tuto německé krátce po uveřejnění významného manifestu o opravě budoucího Jihošlovanského státu, dojednaného mezi Jihošlovanským Východem a Srbskou vládou na Korfu a po důležitě konfereci zahraničních ministrů Francie, Anglie a Francie, má pro Jihošlovany a pro nás Českoslováky dalekosáhlý význam.

že v Londýně jednalo se o Jihošlovanském a českoslovanském problému, a že oběma národům této přiznáno právo na sjednocení a samostatnost, jak samy žádají. Spor mezi Itálií a Srbskem při vzájemných ústupcích urovnán a odstráněna tak poslední překážka radikálního řešení otázky rakouské. Uznává-li nejen Francie, Anglie a Rusko, ale i Itálie právo Jihošlovánů na sjednocení, pak o smud Rakouska jest zpečetěn a osvobození a sjednocení Čechů a Slováků jeví se s hlediska Spojenecké naprostou nutností.

Jsmo zase o veliký krok blíže ke svému cíli, Londýnské porady příněm velmi veliké vítězství a našim doma vítějnou posilu. Jiz jen vítězství je nám třeba!

NĚMCI NA ČIHANĚ.

Průzračnou zvěst přinesla officiecká Tribuna, která zvidá z oficiálního pramene ve Washingtoně, že hrozí aktuální nebezpečí separátního míru mezi Německem a Ruskem, a to více, Rusko by v tom případě prodalo válečný materiál a zásobilo by je potraviny a surový materiál. Tribunou nelze přikládati mnoho víry, a zvláště ne v tom případě, když se jedná o Rusko. Její sympatie pro vše spojené jsou příliš čerstvého data, než aby mohly býti brány za nezávislé beze všeho prozkoumání.

Neméně nedá se popírati, že poměry v Rusku nejsou nikterak utěšené, a že obsažení četné složky, příznivé pro právě takovou kadmitu, jakou by byl separátní mír mezi slovanskými národy s Německem. Německá armáda číhá na hranicích, vyčkávajíc rozvoje věcí. Její nečinnost jest jistě podezřelá, a škarohlavové v Londýně usuzují už z toho, že nové výhodné nabídky míru byly dodány Rusku z Berlína, a že armáda jest zímýšně držana zpět, ba že i povoluje útokům jednotlivých ruských setrín, jen aby neriskovala spojením svých čel s ruských frakci uvědoměním ruského národa o nebezpečí, hrozičím z další invase. Jisto jest že berlínská vláda stopuje dychtivé situace v Petrohradě, vyhýba je se úzkostlivě všemu, co by mohlo přivodit sjednocení ruského národního smýšlení, a pohotovya jsou využívatí okamžitě nejnešť výhody, plynoucí z dranačních roztržky mezi radikálními živly, jež reprezentuje Kerenský, a buržoasí s kapitálem, které se postavily v celo tak bezúspěšně Koriniov.

Jest zřejmé v zájmu kaiserových agentů, aby podporovali a pokud možno šířili tuto roztržku, aby posílili nepřítelství mezi oběma stranami. Německo přeje si především aby náčelníci sporůvých frakcí nepodali si ruce a neobnovili přátelství v zájmu nové republiky, aby nebyli s to, postavití spojenou frontu proti nepříteli. Rozšířením roztržky v propast, výbuch tajemného třídního nesváru v otevřené nepřítelství — toť jest cílem a přáním berlinských provokatérů. V těchto kalných vodách dobův by se jim lovilo; v chaotické nespávce mohli by se pripojiti ke straně, která by měla větší naděje na úspěch, a přivítati se o dohodu, propšejnou věci Německa. Případ takového druhu jest zcela v rozsahu možnosti, jestliže předpokládáme, že nepřítelství mezi oběma stranami v Rusku dosáhlo by takové ostřípenosti, že jedina z obou stran byla by tak dychtivá, dosluje pokusky strany druhé, že by neváhala přijmouti pomoc od dosavážního nepřítelce. A tak mohli bychom se dočkatí desivého divadla, jak následkem haubebného toho ohledu obnovuje Německo své vyšerpáncé zásoby potravín i lidského materiálu ze zdrojů prakticky neškodného.

Německo jest v konci se svým rozumem. Jeho zásoby potravín jsou vyčerpány, a vláda i národ pohlízejí se strachem na blízké zimu. Německo překročilo dávno zenith své lidské síly. Švýcarské hranice jsou přísně střeženy, aby zabráněno bylo hromadnému útoku — čtrnácti a patnáctiletých chlapečů, kteří jsou dnes přijímáni do armády jako dobrovolníci, ale zítřka budou odváděni násilím jako branci. Což přirozenějšího, nežli že se hledí vzpamatovati na účet svého výhodního souseda? Doufáme, že tyto pikle příjdou v nívece, že Rusko bude státi konečně pevně, že ustanou pokusy se strany reakce, obnoviti monarchii vzdor vřelí širokých vrstev lidových pod zámkou, že má býti spaseno Rusko. Ale opátná možnost nesmí býti ignorována. Vzdor úplnému shroucení revolvy Koriniov, možnost krvavé občanské války stává zde ustavičnou.

Majetné třídy pozorují s neklidem a neuvěřivostí, jak proletariát upovíhne stále více svoji posici v Petrohradě, vlivem rady dělnických a vojenských delegátů a seléského kongresu. Jeden z ruských velkostatkářů prohlásil otevřeně k americkému zpravodaji při návštěvě v Stokholmu, že buržoasie nebudě váhati před popravami tisíců osob, jen když získá tím pokorení proletariátu. Tvrdilo se, že Koriniov lépe reprezentuje pravou Rusku širokých vrstev lidových, nežli Kerenský. Rozhodnutí Lozáků, odporovati provisorní vládě, a jejich donucení vlastního atamana, generála Kaledinese, aby se pokoušel Armádě, poučuje nás o jichu. Armáda jest při vládě. O tom není pochyby. Kavkazská armáda zamílá posupně pozdravný telegram dny, kde buržoasie drží si dosud rovnováhu se zástupci proletariátu, nazvavši ji nástrojem reakce a střediskem živlu, jež úsilují o návrat monarchie. Vidíme tedy, že vrstvy, jež stojí proti vládě Kerenského, jsou poměrně početné, ale jejich moc jest velká nebo se opírá o hospodářskou sílu.

žádavali určité barvy vlasů nebo očí, ale chtěli zdravého těla, jenž by měl všechny typické vlastnosti chlapečů svým dědicem a vychovateli kluků bylo posláno nejprve do péče residence na Páté ave, a později do velkého letního sídla, kdež byla jejich povaha pečlivě zkoumána.

Veikoký, silný hoch, jenž se nyní jmenuje John Finley Shepard, byl konečně vyvolen z onoho houfu jiných, a vše bylo zařazeno, aby ztrávil rok v Shepardových domově. Rok zkoušky byl chlapečův svými péstouny pozorován více a s větší zájmem, než by pozorovali své vlastní dítě. Ale jejich názor byl obháján a adoptování chlapečů velice překvapilo celou společnost.

Tak dalece vše šlo dobře. První rok po adoptování chlapečů manželé je pozorovali a zkoumali ještě horlivěji, a nemohli by ani více, kdyby byl jejich vlastním dítětem. Shepardova rodina též pozůstává ze dvou děveček bratra paní Shepardové, Franka Goulda. Tato dvě děvečtka žila se svojí tetou Helenou Gouldovou od té doby, kdy jejich matka zažádala o rozvod. Zůstaly s ní od té doby, neboť jejich rozcvení rodiče, otec i matka uzavřeli nový sátek, a v nových domácnostech nebylo postaráno o rostoucí děvečtka.

Na začátku druhého roku paní Shepardová začala uzavřovatí, zda její malý syn skutečně jest vychován tak, aby se mu dostalo všech předností výchovy v její domě a všech pozitivních dětství, v tom ohledu že roste bez sester a bratrů. Ačkoli její netere byly členy její rodiny, vadil rozdíl ve stáří mezi nimi.

CO JE SILNĚJŠÍ — DĚDICNOST ANEBU OKOLÍ A VÝCHOVA?

Neméně optimistická víra v Rusko nesmí nás ani na okamžik opustiti. Zachránění velkého díla ruské revoluce jest neméně důležité, než porážka Německa. Rusko, setrvá-li na nyníjší dráze, může býti inspirováno všem ostatním národům světa; strženo zpět do kalu monarchie, stane se poznovu jevištěm nepohodlivých civilních bojů. Víme, že revolucní armáda ruská může dokázati nejméně tolik, co dokázala revolucní armáda francouzská proti vévodovi Brunšvíckému. Bylo by lépe, aby Kaiser strávil Vánoce v Moskvě, než aby ruská republika byla poražena v prach vnitřními nepřáteli.

Čas sám ukáže, zda paní Helena Gouldová-Shepardová, deera Jay Goulda, která zdědila mnoho milionů dolarů, má správný názor, tvrdit, že okolí a výchova jsou silnější, než zděděné náklonnosti. Tak pevně věří že zděděné zle níž by býti vypuzeno milující péčí, že zamýšlí dáti malému John Finley Shepardovi, svému adoptovanému synkovi dvě sestry a jednoho bratra. — Zdá-li se jí tento plán tak, jak si přeje, stanou se ony dvě legálně jejími vlastními. Vše závisí na výsledku jejího pokusu. Před třemi roky byla společnost v New Yorku překvapena, že manželé Shepardovi přijali pětiletého chlapečův neznámých rodičů. Vše, co o dítěti věděli, bylo, že chlapeč byl zdráv na těle i na duchu, a neměl stopy zla jakéhokoli druhu. Ačkoli ohlášeni této události se rychle rozšířilo, přece adoptování chlapečů nešlo tak rychle. Více než rok měli manželé chlapeč ve svém domově pod dozorem, a již dříve pozorovali tuet jiných dětí, s úmyslem je adoptovati.

Ve skutečnosti již ode dne své svatby byla Helena Gouldová rozbořena míti a vychovávatí děti. Vždy mívala ráda děti, a její dům v Tarrytown vždy hostil jednoho, dva nebo až šest synovců nebo neteří.

Alle tyto děti nebyly její, a brzy pozorovatě se rozhodla pokusiti se vychovávatí cizí dítě v domě, neucíniti je, předpokládajíc, že by to byl chlapeč svým dědicem a vychovateli je tím svým způsobem, jako jsou vychovávaní děti její bohatých přátel a známých. Ani p. Shepard ani paní Shepardová nečinili zvláštních nároků jaké dítě budou adoptovati. Nepo-

žadavali určité barvy vlasů nebo očí, ale chtěli zdravého těla, jenž by měl všechny typické vlastnosti chlapečů svým dědicem a vychovateli kluků bylo posláno nejprve do péče residence na Páté ave, a později do velkého letního sídla, kdež byla jejich povaha pečlivě zkoumána.

Veikoký, silný hoch, jenž se nyní jmenuje John Finley Shepard, byl konečně vyvolen z onoho houfu jiných, a vše bylo zařazeno, aby ztrávil rok v Shepardových domově. Rok zkoušky byl chlapečův svými péstouny pozorován více a s větší zájmem, než by pozorovali své vlastní dítě. Ale jejich názor byl obháján a adoptování chlapečů velice překvapilo celou společnost.

Tak dalece vše šlo dobře. První rok po adoptování chlapečů manželé je pozorovali a zkoumali ještě horlivěji, a nemohli by ani více, kdyby byl jejich vlastním dítětem. Shepardova rodina též pozůstává ze dvou děveček bratra paní Shepardové, Franka Goulda. Tato dvě děvečtka žila se svojí tetou Helenou Gouldovou od té doby, kdy jejich matka zažádala o rozvod. Zůstaly s ní od té doby, neboť jejich rozcvení rodiče, otec i matka uzavřeli nový sátek, a v nových domácnostech nebylo postaráno o rostoucí děvečtka.

Na začátku druhého roku paní Shepardová začala uzavřovatí, zda její malý syn skutečně jest vychován tak, aby se mu dostalo všech předností výchovy v její domě a všech pozitivních dětství, v tom ohledu že roste bez sester a bratrů. Ačkoli její netere byly členy její rodiny, vadil rozdíl ve stáří mezi nimi.

Pozorněji rodiny svých přátel přišla k tomu názoru, že velké rodiny jsou ty nejšťastnější. Ovšem, o takovém tvrzení by se dalo debatovati, ale paní Shepardová jest pevně přesvědčena, že jediné dítě v rodině nemůže nabýti správného názoru o životě.

Jediné dítě, necht jakkoliv mladí vychovatelé jeho rodiče jsou, nikdy se nesetká s lidmi a životem tím samotným způsobem, jako dítě z mnoha dětí. Ani ta nejdůvtipnější matka nepozná své dítě jinak jen když je pozoruje z jeho rovnými, a nemůže je ani důvěrně pozorovati dříve, až mu opatří bratry a sestry.

Uznávajíc toto všechno, pí. Shepardová se rozhodla naléztí vhodně malé děvečko. Jako při prvním pokusu Shepardovi se obrátili na širší okružice a asi 15 děveček jim bylo posláno na zkoušku. Paní Shepardová nikdy neadoptovala děti lidí, které znala, ani děti, jejichž rodiče žili. Tím způsobem zamezila příští rodinné zmatky.

Úplný sirotek a nejlépe takový, který žil v všechn svůj dětský život v ústavě, má více naděje, dle theorie paní Shepardové, než ten, který žil svoje dětství v bídném okolí. Právě před rokem bylo to právě dítě vybráno a uvedeno do Shepardovy residence, aby bylo úcasno těm samým poet a pohodli jako malý John. Dýla to holčička neprávě příliš hezká, ani ne mnoho zajímavá zjevem, ale velice chápavá, a chovála se velice dostojně na sedm roku svého stáří.

Tento podzim prošel rok zkoušky a několik legální přijmutí dítěte nebylo dosud ohlášeno, očekává se co nejdříve. V tomto poměrně krátkém čase našlo toto děvečtka nejen místo na světě, ale též místo v srdcích manželů Shepardových. Čím byl tento rok pro manio oběť, zrozenou pro tragedii?

Vzata z ústavu, v němž byla živena a šacena dobročinností, byla jednou ze sta stejně nešťastných lidských stvoření, produktem drsného života a téměř odsouzena stěti se dalším hýmenem veřejnosti, a toto dítě bylo dopraveno do domu váčného porozumění a velkého bohatství. Celý rok ji bylo přidělen vše co může bohatství a dobré srdce dáti.

Ošetřovatelsky ji střežily v ústavě polyby, její způsob byl sledněný a její povaha studována nejen paní Shepardovou, ale též vychovatelkami, které měly Johna pod dozorem za těch samých podmínek.

Přirozeně, snad na štěstí pro ní, nevěděla nic o této velké změně. Jsmo o málo víc než nemluvně, nevěděla, že se nalobá na zkoušku. Neměla ani zdání, že by byla poslána zpět do ústavu kdyby vzkousce neobstála. John Finley přijal malou společnost s úplným klidem. Dělal se s ní o bratry a sdílel s ní své záby, a

a brzy se naučil na ni pohlízetí jako na sestru, kterou odkrával a káral, a jindy opět dě náklady se s ní dobře snášel. John Finley jest chlapecem tolo právěho rázu.

Než uplynulo šest měsíců, paní Shepardová věděla, že její druhá chráněnka přestála dobře zkoušku, ale nevyjádřila se určitě, poněvadž cítila, že jest zapotřebí celého roku zkoušky.

Bylo by příliš záhy usuzovati zda paní Shepardové theorie jest správná. Dle zjevu a chování Johna a jeho sestry která se bude po adoptování jmenovati Helena, by bylo těžko říci, že se nezrodila ve společenské třídě, v které jsou nyní vychovávaní. Oba umí mluvit francouzsky, tancují, procházejí se a hrají si právě tak jako jejich kamarádi. Přijímají pohodlí a přepych života právě tak, jako by se v něm zrodili.

Mají ošetřovatelsky a každý jejich krok jest střežen, což přijímají jako vše samozřejmou. Jestli si sami nevzpomenou na svůj dřívější život bude jejich prvotní existence úplně zapomenuta.

Tolik o těchto dvou, jejich zkouška jest odbytá. Ale co bude s dalšími dvěma dětmi, které byly na zkoušku přijaty?

Právě začaly svůj rok. Dávce je šest, chlapeč sedm let. Přibližně je tak ve stáří těchto čtyř dětí. Též druhé děvečtka není příliš hezká, ale jest velice čilá. Ve skutečnosti všechny čtyři vybrané děti mají neobyčejně nadání, a zdravá těla. Podivno, všechny měly jisté silné vlastnosti nevysskytující se v Gouldové rodině. Porovnávaje dvě a dvě, mohlo by se říci, že žádné z nich není z jenného a vzdělaného plemene. Ale tím více se dokazuje pí. Shepardové theorie.

Jejích budoucnost bude spojena s budoucností druhých Gouldových dětí. Budou právě tak členy rodiny jako netere pí. Shepardové, která se stáří, aby v každém ohledu se na ně pohlíželo jako na členy rodiny.

Všechny tyto pokusy s dětmi sleduje paní Shepardová s velikým zájmem. A její práce jest pozorována napjatě muži a ženami, zajímavější se o děti ponechané péči obce a státu. Jest to příkladem jiným bezdětným ženám, které mohou pečovat o jedno nebo dvě děti. Ale jest tu ještě jiná stránka týkající se dítěte.

Ovšem, že budou, a celé měsíce to bude trvati než si zvyknou na okolí ústavu.

To jest jedná stránka oné dětské otázky, kterou snad paní Shepardová dobře nepochybně. Její odpověď by ovšem byla, že doposud podržela děti vyvolené. Ale možná, že nepodří další.

Nyní onen druhý chlapeč spí na jedné straně paní Shepardové po ste a Johnem Finley na straně druhé. Malá Helenka a nové děvečtka spí nahoře ve velkém pokoji s chůvou. Jest možná, že noví dva chovanci budou posláni zpět do nevládních zdi sirotčince? Paní Shepardová se zamyslí, když jí někdo tuto otázku předloží. "Musím jednatí velice opatrně, než tuto otázku rozhodnu," praví.

FEDERÁLNÍ VOJSKO BUDE POCHODOVAT V PRŮVODU

Frank W. Judson, jeden z Ak-Sar-Ben guvernérů, v sobotu večer obdržel z Washingtonu telegram, v němž se sdělouje, že pobouři generál Metcain vydal rozkaz, dle kterého veskeré federální vojsko, posádkou v Omaze, má pochodovat v průvodu, jež Ak-Sar-Ben ve čtvrtek, 4. října odpoledne v Omaze uspořádá.

Tradici Ak-Sar-Ben po několika posledních měsících pilně k tomu cíli pracovali a nyní ovšem jsou příznivým tímto výsledkem do velké míry potěšeni.

Očekává se, že dn 4. října bude při nejmenším 1,500 vojínů ve Fort Omaha a pravděpodobně 1,000 ve Fort Crook. Nový praporek, který byl přelozen z Fort Snelling do Fort Crook, bude též asi 1,000 mužů čítat, takže při nejmenším 2,500 vojínů v strážných kůžích bude se na vojenské parádě odpoledne 4. října podílet. C. A. Worthamův cirkus, jeden z nejlidnatějších atrakcí na katnavu, přijel již do Omahy. Na posouku katnavu bude umístěno asi 15 různých zábavných atrakcí. Výkony na vodě jsou uznávány jako zvláště obdivuhodné okázalost cirkusu. Jeden muž vřhá se do vody, čtyři starší hloučky, s výš 125 stop.